

Svajonių
ROMANAI

Romantika

GERAS
MUSTALDAS
KUPONAS

SHIRLEY JUMP

Meilės loterija

/ 2012 sausis-vasaris

knygute.lt

Shirley Jump
MEILĒS LOTERIJA

Romanas

Versta iš Shirley Jump, How to Lasso a Cowboy,
2011

© Shirley Jump, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. L.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė - Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

Verandoje pastatęs jau šeštą šį mėnesį kėdę, Harlanas nusikėlė skrybėlę, nusibraukė nuo kaktos prakaitą ir vėl ją užsimaukšlino. Jei ir toliau taip tęsis, beliks vesti ir susilaukti dvidešimties vaikų arba veltui išdalyti tuos praieiktus daiktus. Arba – dar geriau – liautis meistravus. Jeigu būtų protingesnis, padėtų į šalį žiedinį pjūklą ir visa galva pasinertų į žemės ūkį. Mestų iš galvos tą kvailą fantaziją, kad gali tapti baldų gamintoju.

Per Harlano kojas brūkštelėjo minkštas statinaitės formos kūnas. Jis sukikeno ir pasilenkęs pakasė Mortizo paausį. Auksaspalvio retriverio uodega ėmė smagiai plaktis į pasturgalį, o snukis įsikniaubė į kelnių medžiagą. Nepanorusi likti nuošalyje, Tenonė¹ lieknai kūnu įsispraudė į vidurį ir iškart puolė laižyti Harlanui rankas.

- Sveikai mąstantis vyras nešvaistytų laiko

¹ *Mortise and tenon* (angl.) – stipri dvi skirtingas medžio dirbinio dalis laikanti jungtis. *Mortise* (angl.) – išpjova, išdroža; *tenon* (angl.) – mentelė. (Čia ir toliau – vert. past.)

meistraudamas kėdes, kurių niekada neparduos, – pasakė jis šunims. Nes tie niekada nesiginčydavo.

– Sveikai mąstantis žmogus sutelktų dėmesį į pelningą darbą. – Harlanas atsitraukė nuo šunų, nužingsniavo į garažą, kurį buvo pavertęs staliaus dirbtuve, ir ėmė dėlioti į vietas darbo įrankius. – Kad užsitikrintų gerą pensiją.

Mortizas atsitūpė tarpduryje ir sulekavo. Tenonė nušuoliavo paskui sode straksinčią voverę.

Harlanas išėjo iš garažo ir uždarė duris. Nejaugi kvaila šnekėtis su šunimis? Ko gero, bet, velniai griebtų, čia daugiau nieko nėra. Bent pastarąsias šešias savaites – nuo to laiko, kai persikraustė iš Dalaso į šį mažytį nuomojamą namelį Floridoje, Edžertono Krantuose. Nėdukas miestelis ramus ir tylus. Ir teikė per daug laiko apmąstymams.

– Jeigu ko ir išmokau iš tėvo, tai tiesos, kad iš pomėgių daug neuždirbsi, – metė Mortizui.

Harlanas turėjo darbą. Tokį, kurio – niekam ne paslaptis – per daug nemėgo, bet kurį pukiškai išmanė. Darbą, kurio privalėjo neprarasti, nes nuo jo priklausė ne vienas žmogus. Harlanas Džounsas tebuvo patikimas ir stropus dar-

buotojas, kuris rūpinosi jam brangiais žmonėmis.

Žvilgsnis nuklydo į tolumą, į ligoninę už penkiolikos mylių į šiaurę nuo namų. Nors pastato ir nebuvo matyti, jo vaizdas nuolat sukosi Harlano galvoje.

- Aš turiu darbą, - pakartojo šunims, sau ir orui, kuris jungė jį su bendrąja Tampos ligonine. Verčiau jau to nepamirštų švitriniumi šlifudamas kėdės kojas ir žavėdamasis medžio žvilgesiu. Harlanui savo akimis teko matyti, ką kvailos svajos padaro su žmogumi - paverčia beturčiu vargeta ir atima galimybę pasirūpinti savimi, ką jau kalbėti apie šeimą. O kaip tik šiuo metu ne vienas žmogus priklausė nuo jo sugebėjimo nelikti kvailiu.

Svarstydamas, kaip praleisti likusį šeštadienį, Harlanas žengė vidun, bet akies krašteliu pagavo kažki judėjimą. Štai ir ji. Vėl. Toji moteris akivaizdžiai pasiryžusi sujaukti jam dieną.

- Gražiai elkitės, - sumurmėjo Harlanas šunims. - Šį kartą nejuokauju.

- Pone Džounsai, - būdama dviejų namų atstumu sušuko Sofija Votson; jos šviesūs į uodegą surišti plaukai laisvai plaikstėsi palei pe-

čius. Nuo pat atsikraustymo į Edžertono Kran-
tus dienos Harlanas kas rytą sutikdavo Sofiją
Votson eidamas į darbą. Tuo paros metu, kai
saulė dar tik ruošdavosi kilti, jie būdavo bene
vienintelės gyvos būtybės gatvėje. Ji traukda-
vo atidaryti miestelio centre esančios nuosa-
vos *Cuppa Java*² kavinukės ir pasitikti anksty-
vųjų klientų, kurie ateidavo išgerti puodelio
kavos, o jis – pasveikinti klausytojų, laukiančių
prognozių apie orus, pranešimų apie eismą ar
trumpo pasikikenimo ruošiantis darbo dienai.

Tomis ankstyvomis rytmečio akimirkomis
Harlanas su ja tik pasisveikindavo. Iš pradžių
Sofija pasirodė miela, netgi draugiška. Graži
moteris švelniais veido bruožais ir seginti sijo-
nus. Šitai jį intrigavo, netgi skatino apsvarstyti
galimybę pakviesti į pasimatymą. Paskui suži-
nojo, kad Sofija gyvena priešingoje gatvės pu-
sėje, ir tada prasidėjo bėdos.

– Mano šunys – savo gatvės pusėje, – Harla-
nas iškėlė ranką iš anksto sustabdydamas
įprastinę Sofijos Votson tiradą apie dvynių po-
linkį bastytis po kaimynų valdas. Tai šunys
iškasė ir perkėlė į kitą vietą keletą jos rožių
krūmų, tai kūrybingai persodino alyvas ir ro-

² *Cuppa Java* (angl.) – puodelis kavos (šnek.).

dodendrą. Ak, taip, ir dar tos purvinos letenos ant jos svetainės sofas.

Mortizas ir Tenonė nenorėjo nieko blogo. Tik elgėsi... šuniškai. O Sofijai Votson tai visai nesvarbu, kaip pati sakė tūkstančius kartų.

- Šunys nieko blogo nepadarė ir prie jūsų gėlynų nė neprisiartino. Nėra reikalo veržtis į mano valdas ir gadinti man dienas.

Moteris įsirėmė kumščiu į klubą. Mažas baltas maišelis atšoko jai nuo šlaunies.

- Negadinu jums dienas.

Harlanas žengė žingsnį jos link.

- Man regis, tai tapo jūsų kasdiene misija - priversti mane jaustis niekingu tarsi arklys be uodegos.

- Netiesa. Esu maloni kaimynė.

Iš jo gerklų išsiveržė garsus juokas.

- *Malonia* jūsų tikrai nepavadinčiau.

- Kurgi. Juk esu *toji gretimais gyvenanti lunatikė*. - Ji pridėjo pirštą prie smakro apsimesdama smarkiai mąstanti. - Ir *toji velnio nešta kaimynė*. Ak, ir mano mėgstamiausias... *ta gyvūnų priešė*.

Harlanas atsakė Sofijai kvailu vyptelėjimu. Vadinasi, girdėjo jo pasakojimus apie jūdviejų susidūrimus. Beje, šie nutikimai puikiai tiko

radijo auditorijai. Harlanas gebėjo asmeninius išgyvenimus paversti klausytojams įdomiomis istorijomis. Jau daugelį metų sukrečiančios, nuobodžios ar juokingos jo gyvenimo akimirkos tapdavo klausytojų patirtimi ir padėjo jam kopti karjeros laiptais. Kartais, tiesa, neduodavo ramybės tai, kad jis toks viešai atviras, bet klausytojai šią savybę dievino.

- Aš tik smaginu savo klausytojus.

- Žemindamas mano reputaciją, o aš ją labai saugau, - Sofijos balsas buvo griežtas ir tylus. Akimirką Harlanas svarstė, ar šios moters neslegia kas nors daugiau negu tie keli pašmaikštavimai per rytinę laidą. - Būčiau dėkinga, jeigu savo mintis pasilaikytumėte sau.

- Aš dirbu radijuje, panele Votson. Reikšti nuomonę - mano darbas.

- Tai raskite kitų temų savo nuomonei reikšti, - pro sukąstus dantis iškošė Sofija ir jos veidą iškreipė priverstinė šypsena. - *Prašau.*

Harlanas stumtelėjo Sofijos kryptimi skrybėlę, bet žodinio pažado nedavė. Privalėjo dirbti savo darbą, o radijo stočiai, kurioje plušo, beprotiškai reikėjo aukštesnių reitingų ir iš reklamos uždirbamų pinigų. Tai svarbiausia.

- Tad kokių tikslų šiandien apsilankėte mano

verandoje?

Jos veidą dar kartą nušvietusią šypsena Harlanas akimirksniu priskyrė klastingųjų kategorijai.

- Atėjau sužinoti, ar apsisprendėte dėl mano kėdžių.

Vėl tas pats. Ši moteris įkyri kaip uodas, kuris nesitraukia nuo arklio pasturgalio.

- Kėdės nėra jūsų, panele Votson. Ir jos neparduodamos.

Kaip ir žadėjo, ji nuolat užsukdavo apie tai pasiteirauti, o dabar stovėjo viduryje takelio į jo kiemą, viena ranka remdamasi į klubą, kuris buvo šauniai pakreiptas į šoną. Harlanas turėjo pripažinti, kad suklostuotu, kelius siekiančiu sijonu ir žemakulniais bateliais, kurie teikė kojoms dailumo, ji atrodė puikiai. Tas vaizdas kažką suvirpino. Kažką, kas nevirpėjo jau ilgai. Labai ilgai.

Po galais. Protingiausia tokius jausmus laikyti po devyniais užraktais kaip ir rankinį pjūklą.

- Tai pats kvailiausias mano girdėtas pasiūlymas, - atrėžė Sofija. - Kai pastarąjį kartą pasisiūliau nupirkti iš jūsų kėdes, verandoje jų buvo keturios. Dabar matau šešias. Ką jos čia veikia? Gal dauginasi?

- Galiu užtikrinti, panele, kad tikrai ne.

- Na, kad ir kaip būtų, man regis, turite sunkumų. Norėčiau padėti.

Sukibirksčiavusios žalios akys Harlanui kėlė minčių apie galybę kitų būdų, kuriais ši moteris galėtų padėti, ir baldai į tą kategoriją toli gražu neįėjo. Į po devyniais užraktais laikomą įrankių sandėliuką Harlanas padėjo dar vieną rakandą. Graži, bet gerokai erzinti Sofija Votson smarkiai veikė - ir tikrai ne į gera. Jam tik vargiai sekėsi įsivaizduoti pragarą, kurį turėtų patirti į santykius su ja įsitraukęs vyras.

- Neturiu sunkumų. Neskaitant jūsų. - Harlanas nutilo. - Panele, - galiausiai pridėjo.

Taip skambėjo maloniau. O motina Harlaną Džounsą auklėjo būti mandagiu žmogumi.

- Man regis, mėginu palengvinti jūsų naštą, - paprieštaravo Sofija mostelėdama į kėdes. - Tiesą sakant, dvi.

- Kam jums, po galais, reikalingos mano kėdės? - piktinosi Harlanas. - Kai matėmės pastarąjį kartą, neslėpėte, kad esu didžiausias pasaulyje niekšas.

Drąsi tarsi povas ji atžingsniavo takeliu. Mortizas iškišęs liežuvį pritipeno artyn, akivaizdžiai pamiršęs, kad Sofija nepriklauso jo ger-

bėjų klubui, ypač po nedidelio incidento per jos surengtą šventę lauke. Ji nekreipė į šunį nė menkiausio dėmesio. Tikriausiai Mortizui vertėjo prisiminti savo gerąsias savybes.

- Mano nuomonė nepasikeitė. Ir patikėkite, jeigu šiame miestelyje galėčiau įsigyti kėdžių kitur, nedvejodama taip ir padaryčiau. Savo kavinėje noriu sukurti vietos atmosferą, o šios kėdės... - Sofija stipriai sukando dantis, - yra puikus liaudies meno pavyzdys.

Nors akivaizdu, kad sakydama komplimentą Sofija turėjo paminti savigarbą, Harlaną užliejo pasididžiavimo banga. Visus tuos metus baldus dirbdavo tik laisvalaikiu ir pasilaikydavo juos sau, tik kelis padovanojo broliui. Sumeist-rauti tiek daug kėdžių neketino, tačiau pavergtas išlinkių kūrybos meno, kuris atsikrausčius čia, regis, sugražino sielos ramybę, nė pats nepajuto, kaip prigamino daugiau, nei tilpo namie. Artimo nepažįstamojo pasakytas komplimentas vos neišvertė iš kojų.

- Pone Džounsai, - tęsė Sofija, - už gerą daiktą siūlau gerą pinigą. Ir jūs, ir aš puikiai žinome, kad mano kavinės kieme, kur jomis galės mėgautis klientai, šios kėdės nugyvens daug vertingesnį gyvenimą negu bergždžiai leisdamos laiką jūsų verandoje.

- Panele Votson, tai tik kėdės. Jos negyvena.

Sofija užkopė keturias laiptelių pakopas į verandą ir ranka švelniai perbraukė per plokščianugarės kipariso medžio kėdės ranktūrį. Tiesą sakant, tai buvo kaip tik toji kėdė, kurią Harlanas išnešė šią popietę. Jo geriausioji. Tai, kaip Sofija ją lietė, privertė susimąstyti, jog ši moteris, kitaip nei visos kitos, galėtų įvertinti jo triūsą, jo sielos dalelę, kurią jis suliejo su medžiu, klėjais ir varžtais. Kadaise puoselėtas svajones, kurios vis dar atkakliai veržėsi į paviršių, kai įnikęs transformuodavo medžio gabalą į gražų ir naudingą daiktą. Svajones, – priminė jis sau, – o ne realybę, kuria reikėtų mėgautis.

- Pone Džounsai, niekaip manęs neįtikinsite, kad šios kėdės jums negyvos, – tyliai tarė Sofija. – Bent jau man atrodo, kad jos gyvena visavertį gyvenimą.

- Jums tikrai patinka? – paklausė Harlanas ir iš karto save prakeikė, kad leido klausimui išsprūsti pro lūpas. Jam neturi rūpėti, ką mano žmonės. Juk baldus meistrauja tik norėdamas atsikratyti įtampos.

Sofija pakėlė akis ir nusišypsojo.

- Žinoma, patinka. Jeigu nepatiktų, taip at-

kakliai nesistengčiau jų įsigyti.

Prieš penkias minutes jis turėjo svarią priešžastį neparduoti kėdžių. Kaip ir Sofijai užsukus praėjusią savaitę, ir savaitę prieš tai. Dabar tos priešžasties nebegalėjo prisiminti, velniai griebtų.

- Tai tik medžio ir klijų krūva, - pasakė Harlanas žvelgdamas į kėdes ir matydamas jų netobulumą: lengvą įdubimą toje vietoje, kur per daug įnirtingai šveitė švitrinium popieriumi, nežymius tarpų tarp skersinių skirtumus. - Tik vieta nuleisti... sėdynei, nieko daugiau.

Tardamas paskutinį žodį atsispyrė pagundai žvilgtelėti į išriestą kėdes apžiūrinėjančios Sofijos sėdynę. Dabar jam mažiausiai reikėjo įsivelti į santykius su šia moterimi, kaip ir su bet kuria kita. Buvo užsivertęs darbais radijo stotyje WFFM, o tam reikėjo viso dėmesio. WFFM priežiūra ir kasdienės laidos vedimas užimdavo ne tik visas dienas, bet ir daugumą naktų. Metų metus radijo stotis grūmėsi su sunkumais; kai prieš kelias savaites paskambino avariją valtimi patyręs brolis ir paprašė Harlaną laikinai perimti vadovaujamas pareigas, jis nedvejodamas sutiko. Tobijui reikėjo pagalbos, ir jis padės - paprasta kaip dukart du....